

[Ministeren for offentlige arbejder.]

skyldes, at det er taget beslutninger over så mange år, og så er det ikke altid sådan, at det perspektiv, hvori beslutningerne træffes, er særlig nemt at fastholde.

Aksel Larsen: Jeg takker for svaret. Jeg forstår, at ministeren overvejer spørgsmålet, og det er naturligvis rimeligt, at det drøftes i forbindelse med spørgsmålet om de øvrige baner, som blev behandlet her i folketinget i går.

Hvad angår banen fra Jægersborg til Nærum, må jeg sige, at en af grundene til, at jeg i sin tid var meget skeptisk over for tanken om Lundtoftebanen, var den, at den var aldeles urimelig, også fordi man havde banen fra Lyngby til Nærum, der senere blev en bane fra Jægersborg til Nærum. Men man begik desværre en alvorlig fejl: for at skaffe mulighed for, at Lundtoftebanen overhovedet kunne få trafik, besluttede man, at Nærumbanen skulle afkortes ved Egevang, så den ikke kom til at gå op til Nærum by, og det er naturligvis af trafikale grunde yderst beklageligt. Man sparede en overførsel eller underførsel, det var det hele, men det er meget beklageligt, at man af hensyn til en Lundtoftebane, der ikke ville blive brug for ellers, valgte at kupere Nærumbanen.

Men jeg er i øvrigt tilfreds med ministerens svar. Jeg forstår, at sagen overvejes, og jeg går ud fra, at man trygt kan overlade de videre overvejelser til ministeren og til trafikudvalget, hvortil lovforslaget om udbygning af S-banenettet i går blev henvist.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Karl Max Rasmussen** til justitsministeren:

„Vil ministeren oplyse, hvor langt man er kommet i overvejelserne vedrørende en ajourføring af godtgørelserne til nævninger og domsmænd m. fl.“

Karl Max Rasmussen: Den 26. november sidste år spurgte jeg justitsministeren, om han ville tage initiativ til at få hævet honoraret for domsmænd og nævninger, idet honoraret ikke var reguleret siden 1960. Justitsministeren svarede, at han var enig med mig i, at honoraret var for lavt, og at

der var overvejelser i gang i ministeriet om honorarerne, men at der indgik finansielle hensyn i overvejelserne om tidspunktet for forhøjelserne.

Ministeren lovede dog, at det ikke skulle være længe; jeg kan her henvise til Folketingets Forhandlinger 1969-70, sp. 1513. Nu er alt jo relativt: hvad er længe? Ministerens udtalelse vakte begrundet forhåbning hos de implicerede om, at sagen ville være i orden så nogenlunde med det nye finansårs begyndelse i år, men de glade forventninger er afløst af en dyb skuffelse over, at der endnu et år efter ministerens udtalelse ikke er sket noget.

Jeg har bemærket, at statsministeren i den skriftlige del af sin redegørelse ved folketingets åbning har bebudet, at ydelserne til lægdommere og vidner vil blive søgt forhøjet og retsplejelovens regler herom foreslået affattet sådan, at forhøjelserne fremtidig skal ske administrativt. Det lyder da vældig fornøftigt, men hvornår ventes overvejelserne tilendebragt, hvor længe skal der endnu ventes? Nu har overvejelserne været i hvert fald ét år, kan de nu blive afløst af handling?

Justitsministeren (Thestrup): Som svar på det ærede medlems spørgsmål skal jeg oplyse, at et forslag til lov om ændring af retsplejeloven, som bl. a. går ud på at søge gennemført en forhøjelse af ydelserne til lægdommere og vidner, i dag har fået tilslutning i statsrådet, og at lovforslag herom vil blive fremsat i næste uge.

Karl Max Rasmussen: Jeg takker ministeren for svaret. Jeg forstår, at overvejelserne nu har resulteret i et lovforslag, der formentlig går efter de retningslinjer, som statsministeren bebudede i sin redegørelse ved åbningen. Nu spørger jeg bare: hvornår forudsættes så loven at skulle træde i kraft?

Justitsministeren (Thestrup): Ifølge lovforslaget skal loven træde i kraft 1. april 1971; det kan jo ikke godt blive før, når det bliver fremsat nu.

Jeg kan også godt sige, at der er forskellige ting, der først skal ordnes. Lovforslaget går bl. a. ud på, at disse vederlag skal fastsættes administrativt, således at der fortsat kan bevares et forhold mellem dem og pris-